

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupíckové a soudkyně Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Ing. L. B.**, zastoupená Mgr. Miloslavem Strnadem, advokátem se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, za účasti: **Společenství vlastníků Zvěřinova 3413**, se sídlem Zvěřinova 3413/12, Praha 3, zastoupené Mgr. Janem Varhaníkem, LL.M., advokátem se sídlem Škrábkových 896/1, Praha 9, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2024, č. j. MHMP 1800031/2024, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2025, č. j. 6 A 107/2024 - 77,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 3, odbor výstavby (dále jen „stavební úřad“) usnesením ze dne 3. 7. 2024, č. j. UMCP3 348989/2024 (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“),

zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti žalobkyně a jejího manžela J. B. (dále jen „stavebníci“) o povolení stavby označené jako „*Nástavba za účelem zřízení skladu a sauny a stavební úpravy související s připojením zastřešené části terasy k bytové jednotce č. X v úrovni 9 NP, domu č.p. XA na pozemku parc.č. XB, k.ú. S., Z., P.*“ (dále jen „stavba“). Proti rozhodnutí stavebního úřadu podali stavebníci odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[2] Stavebníci se následně bránili žalobou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud usnesením ze dne 5. 12. 2024, č. j. 6 A 107/2024 - 31, řízení vůči Jaroslavu Barvířovi pro nezaplacení poplatku zastavil a žalobu žalobkyně napadeným rozsudkem zamítl.

[3] Městský soud předně shrnul skutkový stav věci. Na základě podnětu osoby zúčastněné na řízení zahájil stavební úřad dne 29. 4. 2022 se stavebníky podle § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), (dále jen „stavební zákon“) řízení o odstranění stavby. Dne 10. 5. 2022 požádali stavebníci stavební úřad o dodatečné povolení stavby v bytovém spoluvlastnictví: Jelikož k žádosti nedoložili souhlas společenství vlastníků, stavební úřad je dne 18. 5. 2022 vyzval k odstranění vad žádosti a řízení o dodatečném povolení stavby přerušil. Jedním z chybějících dokladů byl souhlas společenství vlastníků jednotek (dále jen „SVJ“) s dodatečným povolením stavby podle § 184a stavebního zákona. Stavebníci opakovaně stavební úřad žádali o prodloužení lhůty k doložení požadovaných dokladů, který jim několikrát vyhověl. Stavebníci však souhlas SVJ v průběhu celého řízení nedoložili; naopak výbor SVJ zaslal dne 3. 6. 2022 stavebnímu úřadu nesouhlas s předmětnou stavbou. Stavební úřad však dále vyčkával na doplnění žádosti o vydání dodatečného povolení stavby. Stavebníci v mezidobí podali žalobu na nahrazení usnesení shromáždění rozhodnutím soudu.

[4] Osoba zúčastněná na řízení následně podala žalobu na nečinnost, prostřednictvím níž se domáhala toho, aby stavební úřad vydal rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby. Městský soud žalobu zamítl, Nejvyšší správní soud však rozsudkem ze dne 3. 1. 2024, č. j. 6 As 230/2023 - 33 rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud poté rozsudkem ze dne 19. 3. 2024, č. j. 15 A 10/2023 - 101 rozhodl tak, že stavební úřad je povinen vydat rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby do 30 dnů od právní moci rozsudku. S ohledem na výše uvedené pokračoval stavební úřad v řízení a jelikož stavebníci souhlas SVJ nedoložili, řízení o dodatečném povolení, jak již bylo uvedeno výše, zastavil.

[5] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že stavebníci ani po výzvě souhlas SVJ nepředložili, čímž neodstranili zásadní nedostatek žádosti, a ta proto nemohla být věcně posouzena. Postup stavebního úřadu, který řízení zastavil, byl podle něj správný. Stavební úřad neměl důvod vyčkávat, než si stavebníci souhlas obstarají a doloží; vázán byl i rozsudkem městského soudu ve věci žaloby na nečinnost. Žalovaný, který v odvolacím řízení rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil, podle městského soudu taktéž postupoval správně. Námitce, podle níž měl žalovaný vyčkat na výsledek řízení o nahrazení usnesení shromáždění SVJ, městský soud nepřisvědčil. Podle městského soudu

pokračování

bylo nezbytné, aby stavebníci doložili stavebnímu úřadu souhlas, tedy kladné stanovisko, které nevzbuzuje pochybnosti o akceptaci stavby. Takový souhlas musí být udělen osobou oprávněnou jednat za společenství vlastníků navenek. Pouhé povědomí společenství vlastníků o stavbě a o probíhajícím správním řízení nelze podle městského soudu vykládat jako souhlas. Žalobní námitce, podle níž měl žalovaný povědomí společenství vlastníků vyhodnotit jako jejich konkludentní souhlas se stavbou, městský soud taktéž nepřisvědčil.

[6] Důvodnou neshledal městský soud ani námitku tvrzeného šikanózního postupu výboru SVJ. Případný nesoulad mezi vůlí projevenou statutárním orgánem vůči třetím osobám a vůlí, kterou uvnitř právnické osoby vyjadřují její členové, je otázkou soukromoprávní. Žalovaný nebyl oprávněn v řízení posuzovat, zda je vůle projevená výborem SVJ v nesouhlasném stanovisku ze dne 3. 6. 2022 souladná s vůlí členů SVJ.

[7] Žalobní námitce ohledně protiústavnosti § 184a stavebního zákona městský soud taktéž nepřisvědčil. Poukázal na smysl a účel tohoto ustanovení, kterým je zjednodušit povolování staveb v bytovém spoluvlastnictví. Tento účel je vhodně naplňován tím, že k žádosti o dodatečné povolení stavby zákon nepožaduje souhlas všech (většiny) spoluvlastníků, nýbrž souhlas SVJ jako právnické osoby. Souhlas či nesouhlas výboru SVJ nadto nemá ve smyslu § 184a stavebního zákona soukromoprávní účinky a do vlastnického práva nezasahuje. Postup zakotvený v tomto ustanovení je podle městského soudu souladný se zásadou efektivy a rychlosti. Městský soud v něm neshledal nedůvodně slabší ochranu bytového spoluvlastnictví oproti spoluvlastnictví podílovému. K přerušení řízení a podání návrhu k Ústavnímu soudu na zrušení § 184 odst. 1 věty třetí stavebního zákona, jak navrhovala žalobkyně, proto městský soud nepřistoupil.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[8] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů, které podřadila pod § 103 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatelka rozdělila kasační námitky do tří okruhů. Městský soud podle ní (i) aplikoval § 184a stavebního zákona proti jeho účelu a smyslu, (ii) v rozporu s jejími ústavně chráněnými právy a svobodami a (iii) aproboval taktéž šikanózní jednání členů výboru SVJ.

[10] Obsahem prvního okruhu námitek jsou námitky stěžovatelky, podle níž městský soud aplikoval § 184a stavebního zákona proti jeho smyslu a účelu. Ačkoliv je předložení souhlasu SVJ nezbytnou podmínkou realizace stavebního záměru, nelze jej podle stěžovatelky absolutizovat natolik, že by jeho absence vedla k vyloučení přezkumu jinak projednatelné žádosti. Městský soud vyložil § 184a stavebního zákona v rozporu s jeho účelem, neboť od stavebníků vyžadoval výslovný souhlas výboru SVJ, ačkoliv musí postačovat jakýkoliv jiný důkaz o vědomí vlastníků o stavebním záměru. Akceptoval též, že nesouhlas učinil za SVJ jediný člen výboru. Takový postup je v rozporu s právem bytových spoluvlastníků rozhodovat o svém majetku podle § 1208 písm. e) bod 2 občanského zákoníku i se stanovami. Podle stěžovatelky nebylo v gesci výboru rozhodovat

o stavební úpravě společné části věci a městský soud nebyl oprávněn nesouhlas výboru SVJ přijmout za nesouhlas SVJ jako celku.

[11] Podle stěžovatelky městský soud vyložil a aplikoval § 184a stavebního řádu i v rozporu s jejími ústavními právy. Za rozhodující považoval formální souhlas předsedy SVJ a ignoroval skutečnou vůli spoluvlastníků nemovitosti. Této problematice věnovala stěžovatelka druhý okruh námitek. Ustanovení § 184a stavebního zákona činí rozdíl mezi různými druhy vlastnictví; u spoluvlastnictví rozhoduje o udělení souhlasu většina vlastníků, v případě bytového spoluvlastnictví má však rozhodující slovo jediná osoba (předseda výboru), a to bez zákonné povinnosti zjišťovat či respektovat vůli vlastníků. Výbor SVJ tak získává suverénní postavení, jelikož se stává orgánem, který může jednostranně zabránit výkonu práva některého vlastníka. Podle stěžovatelky je tento stav neslučitelný s principem rovnosti vlastníků podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod a zároveň v oblasti správního práva vylučuje jakoukoliv obranu vlastníka proti svévoli výboru SVJ. Soukromoprávní ochrana je pouze iluzorní. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud řízení přerušil a věc předložil k posouzení Ústavnímu soudu.

[12] Podle stěžovatelky městský soud formalistickým výkladem § 184a stavebního řádu *de facto* aproboval jednání členů výboru SVJ, který podle ní vykazuje šikanózní znaky. Této tezi věnovala stěžovatelka třetí okruh kasačních námitek. Městský soud se s otázkou zneužití postavení členů výboru SVJ vypořádal nedostatečně. Podle stěžovatelky výbor SVJ aktivně bránil tomu, aby se k věci mohli vyjádřit vlastníci jednotek a tento postup nikterak neodůvodnil. Městský soud nezkoumal, zda se jednalo o absenci legitimního souhlasu, nebo o zneužití pravomoci. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu ve věci zneužití práva stěžovatelka dovodila, že nesouhlas výboru SVJ není způsobilý soudní ochrany. Městský soud měl podle ní vyčkat na rozhodnutí ve věci zahájení řízení o nahrazení vůle shromáždění rozhodnutím soudu. Stát nemůže rezignovat na ochranu vlastníka, který je vůči svévolnému výkonu moci uvnitř právnické osoby bezmocný. Pokud právní ochrana nedosahuje potřebné ochrany, je nezbytné ji podrobit přezkumu před Ústavním soudem.

[13] Podle vyjádření žalovaného stěžovatelka v kasační stížnosti pouze opakuje argumenty, které již přednesla ve správním a soudním řízení. Žalovaný proto odkázal na své vyjádření k žalobě a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[14] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření taktéž uvedla, že stěžovatelka v kasační stížnosti opakuje námitky, které již byly obsahem žaloby. Námitky jsou na hraně přípustnosti, resp. jsou spíše nepřípustné. Upozornila, že o většině z nich již jednou Nejvyšší správní soud rozhodoval v rozsudku č. j. 6 As 230/2023 - 33. Osoba zúčastněná na řízení se vymezila vůči tomu, že by stavba byla provedena se souhlasem předchozího vlastníka. Stavebníci naopak obdrželi jeho výslovný nesouhlas. Povědomí SVJ o stavbě nelze vykládat jako tacitní souhlas. Výkon práva výboru SVJ nepředstavuje šikanózní jednání ani zneužití práva. Protiprávní stav si přivodila sama stěžovatelka, neboť stavbu realizovala v rozporu s veřejnoprávními a soukromoprávními předpisy. Žádný právní předpis neukládá SVJ povinnost protizákonný stav legalizovat. Stavební úřad nebyl

pokračování

oprávněn posuzovat, zda je vůle výboru SVJ souladná s vůlí členů SVJ. Osoba zúčastněná na řízení proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, resp. zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích uplatněných důvodů, přičemž též zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] Předně se Nejvyšší správní soud bude zabývat námitkou, podle níž se městský soud nedostatečně vypořádal s žalobní argumentací, jež se týkala tvrzeného zneužití postavení členů výboru SVJ a jejich šikanózního jednání. Ačkoliv stěžovatelka uvedla, že kasační stížnost podala z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tato námitka svou povahou odpovídá důvodům podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť v případě své důvodnosti by mohla založit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů.

[17] Kasační námitka však není důvodná. Městský soud se žalobní námitkou obsáhle zabýval v odstavci 50 napadeného rozsudku. Dospěl k závěru, že případný nesoulad mezi vůlí projevenou statutárním orgánem vůči třetím osobám a vůlí, kterou uvnitř právnické osoby vyjadřují její členové, je otázkou posouzení soukromoprávních práv a povinností, nikoli veřejných subjektivních práv a povinností. Správní orgány proto nemohou ve stavebním řízení zkoumat, zda si statutární orgán SVJ vyžádal souhlasné rozhodnutí shromáždění SVJ. Taktéž nemohou požadovat, aby statutární orgán předložil souhlas nejvyššího orgánu SVJ, neboť jim k tomu zákon nedává pravomoc. Žalovaný tedy podle městského soudu nebyl v řízení oprávněn posuzovat, zda je vůle projevená výborem SVJ ve stanovisku ze dne 3. 6. 2022 souladná s vůlí členů SVJ.

[18] Nutno dodat, že sama stěžovatelka na uvedenou námitku navázala další argumentací, podle které „[s]oud uvedl, že jakékoli rozpory mezi vůlí výboru SVJ a skutečnou vůlí členů SVJ jsou otázkou soukromoprávní a nemají být ve správním řízení zkoumány“. Jinými slovy, ačkoliv městskému soudu na straně jedné vytkla, že se s námitkou šikanózního a svévolného postupu výboru SVJ „dostatečně nevypořádal“, na straně druhé reagovala na závěr, který v této souvislosti učinil. Tato kasační argumentace se však již vztahuje k věcnému posouzení věci a Nejvyšší správní soud se jí proto bude zabývat níže.

[19] Před tím, než se Nejvyšší správní soud bude zabývat kasačními námitkami věcného charakteru, považuje za nezbytné připomenout, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Řízení o kasační stížnosti nepředstavuje pokračování soudního řízení o žalobě, ale jedná se o samostatné řízení o mimořádném opravném prostředku vedené v situaci, kdy věc již byla pravomocně ukončena krajským soudem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020 č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Věcné kasační námitky, které stěžovatelka vznesla v kasační stížnosti, jsou v nyní projednávané věci na hraně přípustnosti (srov. § 104 odst. 4 s. ř. s.). Ačkoliv je stěžovatelka ze žaloby nepřevzala doslovně, jejich obsah se opakuje. Stěžovatelka však projednatelné námitky vznesla; namítla nezákonnost napadeného rozsudku městského soudu, která spočívá v nesprávném posouzení právní

otázky řešené v předcházejícím řízení. Podle stěžovatelky městský soud ustanovení § 184a stavebního zákona vyložil a aplikoval v rozporu s jeho smyslem a účelem, v čemž shledává taktéž rozpor se svými ústavními právy. Městský soud podle ní taktéž aproboval šikanózní jednání členů výboru SVJ, a tedy zatížil i své rozhodnutí nezákonností.

[20] Jádrem sporu v nyní posuzované věci je tedy otázka souhlasu podle § 184a stavebního zákona, resp. nesouhlasného projevu vůle vyjádřeného podle téhož ustanovení. Nejvyšší správní soud se touto právní otázkou již zabýval v rozsudku č. j. 6 As 230/2023 - 33, který se týkal přímo posuzované věci. Vzhledem ke skutkové totožnosti těchto případů, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné a účelné převzít v projednávané věci část právních závěrů, které v uvedeném rozhodnutí formuloval, neboť se s těmito závěry ztotožňuje a považuje je za aplikovatelné i v nyní projednávané věci.

[21] Podle § 184a odst. 1 stavebního zákona „[n]ení-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby. Není-li žadatel o povolení změny dokončené stavby jejím vlastníkem, dokládá souhlas vlastníka stavby. K žádosti o povolení změny dokončené stavby v bytovém spoluvlastnictví vlastník jednotky dokládá souhlas společenství vlastníků, nebo správce, pokud společenství vlastníků nevzniklo.“

[22] Nejvyšší správní soud se k povaze souhlasu SVJ podle § 184a stavebního zákona již vyjádřil. V rozsudku ze dne 11. 5. 2022, č. j. 6 As 126/2020-47, č. 4359/2022 Sb. NSS uvedl, že souhlas vlastníka pozemku nebo stavby podle § 184a stavebního zákona sám o sobě nemá soukromoprávní účinky v tom smyslu, že by zakládal oprávněnost stavby. Souhlas je totiž udělován toliko v režimu stavebního řízení, které je nezávislé na tom, zda je stavebník z hlediska soukromého práva oprávněn příslušný záměr realizovat.

[23] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku též podrobně vyjádřil ke změně právní úpravy, kterou přinesla novela § 184a stavebního zákona s účinností od 1. 1. 2018. Zatímco podle dřívější právní úpravy [§ 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona] musel stavebník k žádosti o stavební povolení připojovat doklad o právu (v případě, že stavebníkem bylo SVJ, muselo doložit souhlas shromáždění SVJ), s účinností od 1. 1. 2018 již tuto povinnost nemá a stavební úřad ji nemůže vyžadovat. To znamená, že správní orgány nejsou ve stavebním řízení oprávněny posuzovat platnost rozhodnutí shromáždění SVJ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2021, č. j. 9 As 262/2020-30, ze dne 4. 3. 2021 č. j. 10 As 336/2019-46 nebo ze dne 24. 8. 2022, č. j. 6 As 79/2021-38) ani nejsou povinny vyčkat rozhodnutí civilních soudů o návrhu na vyslovení jeho neplatnosti. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku též uvedl, že pro účely stavebního řízení postačí, je-li souhlas se stavbou udělen osobou oprávněnou jednat za SVJ, což je obvykle příslušný statutární orgán SVJ, kterým je jeho výbor nebo předseda.

[24] Na námitky stěžovatelky tak lze nalézt odpověď v předchozí judikatuře Nejvyššího správního soudu. Pro účely stavebního řízení postačí, je-li souhlas, resp. nesouhlas se stavebním záměrem dán osobou oprávněnou jednat za SVJ. Z hlediska stavebního řízení nebylo povinností SVJ (osoby zúčastněné na řízení), aby otázku souhlasu s dodatečným povolením stavby předkládalo k rozhodnutí svému shromáždění, a stavebnímu úřadu nepříslušelo, aby doložení souhlasu shromáždění SVJ vyžadoval. Jestliže stěžovatelka

pokračování

namítla, že městský soud ustanovení § 184a stavebního zákona vyložil a aplikoval v rozporu s jeho smyslem a účelem (a taktéž v rozporu s ústavně zaručenými právy stěžovatelky), není tomu tak. Městský soud následoval právní závěry plynoucí z dosavadní rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu. Pokud jde o účel a smysl řešeného ustanovení, vysvětlil, že jím je snaha zjednodušit povolování staveb v bytovém spoluvlastnictví. Tento účel je podle městského soudu vhodně naplněn právě skutečností, že k žádosti o dodatečné povolení stavby se nedokládá souhlas všech nebo většiny spoluvlastníků, nýbrž souhlas SVJ jakožto právnické osoby. Tento požadavek zákonodárce zároveň městský soud vyhodnotil jako legitimní. Nejvyšší správní soud s jeho závěrem souhlasí. V otázce udělení souhlasu ve smyslu § 184a stavebního zákona Nejvyšší správní soud nenalezl nejasnosti, které by si žádaly doplňující výklad a jež by zároveň odůvodňovaly předložení věci Ústavnímu soudu.

[25] Pokud jde o námitku, podle níž městský soud aproboval šikanózní jednání členů výboru SVJ, ani této nelze přisvědčit. Stavební úřad v rámci řízení o žádosti dodatečné povolení stavby toliko posoudil, zda stěžovatelka doložila příslušný souhlas SVJ. Jak již bylo mnohokrát výše zdůrazněno, jeho soulad s vůlí shromáždění SVJ nebyl ve stavebním řízení oprávněn podrobovat přezkumu. Jak správně uvedl městský soud, v řízení bylo klíčové, že nebylo doloženo opozitní (kladné) stanovisko, jež by výboru SVJ odporovalo a zejména by naplnilo podmínku ve smyslu § 184a stavebního zákona a vyslovilo souhlas s provedenou stavbou. Městský soud učinil správné závěry i v této otázce.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek městského soudu je zákonný, a proto kasační stížnost proti němu podanou podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl podle § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl ve věci úspěšný, prokazatelné náklady mu však nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů nepřiznal.

[28] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Soud jí na návrh může rovněž přiznat náhradu i dalších nákladů řízení, existují-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele. V projednávané věci osoba zúčastněná na řízení žádnou soudem uloženou povinnost neplnila. Nejvyšší správní soud zároveň neshledal ani existenci důvodů hodných zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady dalších nákladů řízení odůvodňovaly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. ledna 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu